

Савенко В. П.,
*старший викладач кафедри
кримінального права та
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Лукомська А. А.,
*здобувач вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

ПОЗИТИВНИЙ ДОСВІД АНТИКОРУПЦІЙНИХ ПРАКТИК ДЕЯКИХ КРАЇН СВІТУ

Корупція, фінансування тероризму, відмивання грошей та інші фінансові злочини представляють загрозу економічним, стратегічним та політичним інтересам багатьох країн світу. Корупція підриває політичну систему країни. Вона може знищити уряд, політичний лідерів і навіть цілі суспільства. Багато країн світу, з ціллю здійснення цілеспрямованих заходів, здійснили безпосередню розробку, ухвалення, а також введення спеціальних законів, які стосуються протидії корупційним проявам.

Світовий досвід показав, що з розвитком масштабних організацій та корпорацій частка корумпованості у відповідній сфері зростає і не тільки в Україні. Тому, ми вважаємо, що зосередити увагу необхідно саме на дослідженні даного різновиду корупції. Варто відзначити, що українське законодавство не містить чітко розроблених рекомендацій та заходів, які б стосувалися протидії корупції в межах відповідної компанії. Зазвичай мова йде про корупційні дії юридичних та фізичних осіб по відношенню до посадових осіб, однак більшість країн світу розробили відповідні рекомендації, які стосуються протидії проявів корупції серед працівників компанії [1, с. 202].

Більшість фахівців відзначають, що ефективна та чітка система боротьби з корупційними діяннями, що спирається на ефективну нормативно-правову базу та відповідну підтримку з боку суспільства, діє у Фінляндії. Міжнародна неурядова організація по боротьбі з проявами корупції «Трансперенсі Інтернешнл» характеризує її як одну з найменш корумпованих країн у світі. Відповідно до Кримінального кодексу Фінляндії за вчинення дій, які можуть бути кваліфіковані як корупція, передбачаються відповідні санкції від штрафу до ув'язнення строком до чотирьох років в залежності від ступеня суспільної небезпечності такого злочину [2, с. 949].

Таким чином у фінському законодавстві не характерно використовувати такий термін як «боротьба» стосовно вчинення відповідного різновиду злочину. Зазвичай дані злочини попереджуються у певному правовому акті. У

Фінляндії діяння, які необхідно кваліфікувати як «корупція» караються штрафом або ув'язненням строком до чотирьох років, в залежності від ступеня громадської небезпеки злочину [3, с. 4]. Очевидним є те, що система боротьби з проявами корупції у Фінляндії не враховує корупційні дії до злочинів, а зазвичай кваліфікує як адміністративні правопорушення, за здійснення яких у свою чергу можна понести кримінальну відповідальність лише у випадку їхньої особливої тяжкості.

Федеративна Республіка Німеччина за основу боротьби з корупційними діями поклала завдання знищення матеріальної, в першу чергу, фінансової бази злочинних угруповань. Це реалізується за допомогою конфіскації відповідного майна, а також створенням належної правової бази для унеможливлення «відмивання» грошей [4, с. 245].

З вищевикладеного випливає, що у Німеччині боротьба з корупцією заснована на знищенні матеріальної, насамперед, фінансової бази злочинних угруповань. Це досягається двома способами: конфіскації майна та створенням належного правового середовища, де є повністю неможливим «відмивання» грошей. В число механізмів боротьби з корупцією, якими керується Німеччина з іноземного досвіду, входить також план зі створення реєстру корумпованих компаній. Зміст проявляється у тому, що підприємство, яке потрапило у відповідний реєстр, вже не матиме права на виконання будь-яких державних замовлень.

Франція має свій антикорупційний досвід. А вже 1993 року тут було створено Центральну службу щодо боротьби з корупцією. На дану службу покладають такі важливі завдання, як централізація інформації, що необхідна для виявлення фактів пасивної та активної корупції, а також надання допомоги судово-слідчим органам у випадку їхнього звернення. Центральна служба також повинна інформувати Прокурора республіки стосовно ведення розслідування. Чинними законодавством Франції передбачено цілу низку нормативно-правових актів, які спрямовані на боротьбу з корупційними проявами, насамперед з фінансовим зловживанням. Таким чином, у 1990 році був прийнятий закон, який передбачав, що кредитним установам необхідно особливо уважно ставитись до капіталів, походження яких безпосередньо пов'язано з організованою злочинністю. Мається на увазі виявлення порушень, які пов'язані з фальсифікацією векселів та чеків, що були передані на інкасацію [5, с. 365].

Отже, виходячи з вищевикладеного, можемо зробити висновок про те, що досвід, здобутий зарубіжними країнами в антикорупційній боротьбі, виступає свідченням того, що найбільшу ефективність у даному питанні мають ті держави, які у ході вирішення цієї проблематики використовують принциповий та комплексний підхід. Тому, узагальнюючи антикорупційну практику зарубіжних країн, може виокремити наступні передумови реалізації антикорупційного стратегічного плану в Україні: наявність підтримки з боку суспільства; наявність політичної волі вищого державного керівництва;

наявність команди, що здатна це здійснити по вертикалі; наявність компетентних урядових та неурядових експертів. Тому, щоб забезпечити поліпшення спроможності нашої країни боротися з корупцією, потрібно об'єднати ці чотири елементи в одне ціле.

Використані джерела:

1. Задворних С.С. Рекомендації щодо імплементації зарубіжного досвіду по боротьбі з тінізацією фінансових потоків. Інноваційна економіка. 2015. № 2. С. 200-203.
2. Черніков Д. Ю. Інформаційно-комунікаційні технології як ефективний інструмент протидії корупції. Молодий вчений. 2018. № 11(2). С. 948-950.
3. Семенов В. Кому по силам победить коррупцию?. Вечерний Харьков. 2009. № 143. С. 4.
4. Чередниченко О. Ю. Організаційно-економічний аспект використання досвіду створення та діяльності антикорупційних структур країн ЄС в роботі щодо запобігання та протидії корупції в Україні. Вісник економіки транспорту і промисловості. 2017. Вип. 58. С. 239-247.
5. Немержицький Є.В. Корупція в Україні: причини, наслідки, механізми протидії: монографія. К.: КНТ, 2008. 368 с.

Безрідна Н. О.,

здобувач вищої освіти

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник:

Корогод С. В.,

*старший викладач кафедри
кримінального права та кримінології
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

АСПЕКТИ ВПЛИВУ ДОБРОЧЕСНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ НА ВЗАЄМОДІЮ З СУСПІЛЬСТВОМ

Відповідно до чинного законодавства зазначається, що Національна поліція служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав та свобод людини, з метою підтримання публічної безпеки. Ефективне вирішення професійних завдань у процесі виконання службової обов'язків працівниками правоохоронних органів потребує наявності у них певного рівня психологічних знань, умінь та навичок у особистості. Однією з інтегральних особистісних характеристик, що показує рівень професіоналізму правоохоронця, є риси доброчесності та порядності. Саме довіра суспільства є основним показником діяльності правоохоронної системи, їх співпраці та взаємодії. Це важливо тому що, доброчесність працівників правоохоронних органів виступає інструментом у напрямку боротьби з корупцією,